

I det samme hørtes en Vogn køre op for Hovedtrappen.

„Undskyld — det er Godsejeren,“ sagde hun og skyndte sig ud.

Mens Doktoren ventede, gik han smaanynnende omkring i den store, skumle Stue med det falmede Tapet og det røgsværtede Loft. Nysgerrig undersøgte han, hvad der laa fremme paa Bordene, deriblandt en gammel Foliant i Svinelædersbind med Titlen „Den Trolldyndige i Cordova“. Det var den samme Bog, som Asmus Hagen ved sit Besøg for halvandet Aar siden havde set og til sin Forbavselse fundet fuld af Noter fra Torbens Haand.

Ogsaa Doktor Mikkelsen studsede.

„Hvad er dette her? Ih, Gud forbarme sig! Er han nu bleven Mager og Stjernetyder? ... Ja, han er forstyrret i Hovedet!“

Ogsaa nogle halvt oprullede Arbejdstegninger besnuste han ivrig; men nu hørte han Godsejerens Stemme udenfor.

Da Torben Dihmer viste sig i Døren, ilede han til for at tilbyde ham en Haandsrækning paa Grund af den høje Tærskel.

„Tak — behøves ikke!“ sagde Torben og gik langsomt men ret sikkert og uden Støtte af nogen Stok hen til en Stol ved Bordet.

Sygeplejersken fulgte bagefter med en Regnskabsbog, som hun lagde hen paa Skrivebordshylden.

„Værsgo' og tag Plads, Doktor Mikkelsen! Har De igen haft Ærende paa disse Kanter? For det er forhaabenlig ikke for min Skyld, De har ulejliget Dem den lange Vej herud.“

„Jo — ogsaa for Deres Skyld,“ svarede Doktoren og gjorde derefter et Ophold for at vente med Fortsættelsen, indtil Frøken Hecht var gaaet ud af Stuen. „Jeg bringer en Nyhed, som vistnok vil glæde Dem.“

„En Nyhed! Og ovenikøbet en glædelig! Hvad kan det være?“

„De bad mig engang skaffe Dem Underretning om Deres tidligere Plejerske, den gamle Søster Barbara. Jeg troede hende i Grunden forsvunden fra Jordens Overflade; men nu forleden Nat traf jeg hende minsandten ved en Sygeseng inde i Herredet.“

„Saa lever hun endnu, den Gamle!“